

Тя стисна лицето си и плака безнадеждно.

Изведнѣжъ топълъ звѣнливъ мъжки гласъ заговори до нея:

—Защо плачешъ? Кого търсишъ?

Магдалина едва повдигна червеното си отъ плачъ лице и презъ сълзитѣ си видѣ неясно очертанието на мъжъ. Тя помисли че е Йосифъ, градинарътъ на богатия Азрахъ.

—О, господине, ти живѣешъ тукъ. Ти седишъ тукъ отъ сутринъ до вечеръ. Ти сигурно знаешъ кжде отнесоха Исуса? Или. . . или, ако ти си го отнѣлъ, кажи ми кжде го остави!

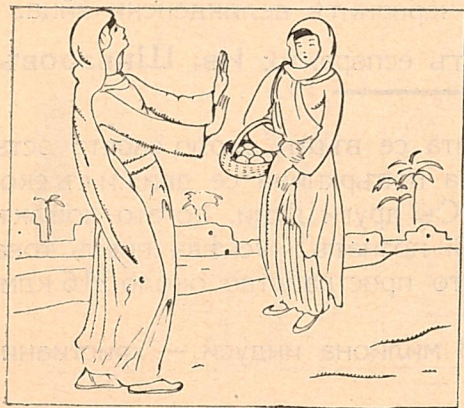
Нейнитѣ умолителни думи бѣха пълни съ надежда.

Мъжътъ премина презъ отвора на стената. Гласътъ му меко шепнѣше на жената съ малко упрекъ:

—Ами че той нали каза още преди смъртъта си, че на третия день ще възкресне? . . . Не знаешъ ли неговитѣ думи: „Спасителътъ трѣбва да бжде хванатъ и убитъ, за да възкресне на третия день!“

Жената слушаше съ наведена глава. Думитѣ на мъжа, въ които трептѣше толкова много утѣха, поливаха душата на Магдалина съ благословени росни бисери.

Внезапно тя ясно видѣ нѣщо интересно. Тя изтри сълзитѣ си и погледа ѝ срещна боситѣ крака на мъжа. Върху двата крака цвѣтѣше по едно червено петно, петно на рана, като току-що разцвѣнала роза.

Магдалина бързо се затече къмъ Петъръ. Но при вътрешната голѣма врата нѣкой познатъ гласъ я спрѣ. Естеръ — жената на Аронъ, богатия фарисей — я хвана за ръката.

Кжде тичашъ? Отъ кжде идешъ толкова рано? Защо си така смутена? Какво става съ тебе?

Следъ тѣзи четири въпроси, Магдалина отговори съ този радостенъ викъ: